

har jeg haft det med en Vaad. Naar man derimod vil sætte „Fartøi“ i Stedet for „Skib“, saa omfatter det ogsaa Vaad, og Lovforslaget bruger netop ogsaa i § 3 selv Ordet „Fartøi“. Det er altsaa fuldstændig i Overensstemmelse med selve Lovforslaget, om der ogsaa i § 4 kommer til at staae „Fartøi“ i Stedet for „Skib“. Jeg tror, at det er en tilstræffelig Motivering af dette Forslag.

Hvad mit Forslag til § 8 angaar skal jeg bemærke, at der er indløbet en lille Trykfejl strax i Begyndelsen. Der staaer nemlig „Den Lov“ i Stedet for „Denne Lov“. Man vil let se, at jeg har bestræbt mig saa meget som muligt for at tydeliggjøre Meningen af denne Paragraf, hvilket jeg anser for meget nødvendigt for de Folk, der skulle bruge Loven. Af samme Grund har jeg ogsaa foreslaaet, at der i Stedet for „5—7“ i Lovforslaget, skal staa „5, 6 og 7“. Vi Andre forstaa jo meget godt, at 5—7 betyder „5, 6 og 7“, men de Folk, der skulle bruge Loven, kunne meget let overse, at ogsaa § 6, som indbefatter specielle Tilfælde, kommer ind derunder. Væsensforskjellen mellem Lovforslaget og mit Ændringsforslag er ikke den, at Lovforslaget gaar ud paa, at det er Skibsføreren, der selv skal sælbe en Dom om, hvorvidt der, hvis der har været Syge eller Døde om Bord, er Mistanke om, at en saadan Sygdom kan hidrøre fra Kolera. Jeg for mit Vedkommende vil betragte dette som en Feil, idet Skibsføreren umulig selv nysigtig kan bedømme, hvad Aarsagen har været til en Sygdom. Men dernæst tror jeg ogsaa, at der er et andet Hensyn, der gjør sig gjældende, og det er, at man netop ved en saadan Bestemmelse leder en Skibsfører i en Slags Fristelse. Det er nemlig givet, at det altid er forbundet med nogen Vidtløftighed og Besøstning, naar han udsætter sig for endogaa blot at skulle være under Løgeophyn. For at undgaa at sige: „Jeg kan virkelig ikke bedømme det, men jeg tror ikke, at der har været Anledning til at antage, at Nogen har haft Kolera om Bord“, saa erklærer han meget let: „Jeg har ingen Syge om Bord, om hvilke jeg tror, at de have været syge af Kolera.“ Den høitærede Justitsminister er noget bange for, at Skibsføreren skal komme til at tage en hel Del Sygdomme med, der vilde blive til Bæver ogsaa for Passagererne. Jeg tror, at han i saa Henseende ikke behøver at nære nogen Frygt, jeg kjender temmelig godt til den Slags Mennesker, og jeg er fuldstændig overbevist om, at ingen Skibsfører nogensinde vil henseøre Tandpine, Drepine, Hoste, Snue eller Søhyge osv. til de virkelige Sygdomme;

i saa Henseende har disse Mennesker et overordentlig godt Instinkt, de gaa altid ud fra — det ved jeg af Erfaring — at naar et Menneske om Bord, det være sig blandt Passagererne eller Besætningen, ikke ligger til Sengs i en saadan Tilstand, at han ikke kan komme ud af Køien, er han ikke syg. Mit Forslag gaar altsaa ud paa, at man ikke skal tro paa Kaptainens Dygtighed til at være Dommer i sin egen Sag i dette Tilfælde, og tillige paa, at man ikke skal føre ham i Fristelse til at sige Noget, der ikke er aldeles i Overensstemmelse med Sandheden. Den Gene, han derved vil underkaste sig, vil i Virkeligheden blive meget ringe, thi hvis det viser sig, at der er en Sygdom om Bord, der kan henregnes til Kolera, og han siger det, vil jo kun hans Skib og Passagererne om Bord blive underkastede Karantæne i Overensstemmelse med Loven, og saa lider han jo ingen Skade, og Passagererne heller ikke. I det Tilfælde derimod, hvor han ikke har virkelig Sygdom eller Døde om Bord, og han kommer til Bestemmelsesstedet og melder sig, saa vil der jo komme en Løge om Bord og erklære, at han ikke har Grund til at antage, at der er noget Mistænkeligt om Bord, og saa faaer han jo øieblikkelig Sundhedsbevis, det vil sige: fuldstændig fri Forbindelse med Land. Den hele Operation kan medtage et Par Timer, det er det Høieste. Jeg tror derfor, at mit Forslag er anbefalelsesværdigt. Det er det, jeg skal sige til Motivering af mine Forslag. Endnu maa det maasse være mig tilladt at sige om det Ændringsforslag, som den høitærede Justitsminister har stillet til § 8, at han ganske vist har søgt at raade Bod paa den mindre heldige Redaktion af Paragrafen, idet han har forandret disse Ord „med Hensyn til“, der forekomme to Gange, saaledes at de kun komme til at staa een Gang. Derimod kan jeg ikke paa nogen Maade være enig med ham i det Hensigtsmæssige i, at man blot yderligere gjør en Tilføielse, der gaar ud paa at referere til Loven af 1880. Man maa jo huske paa, at denne Lov skrives for de Folk, der skulle benytte den, og nu kan jo den Mand, som sidder i Ministeriet, meget let, om han ikke skal have Loven i Hovedet, finde ud af en saadan Henvisning ved at staa op i Lovsamlingen, som han har ved Haanden, men en Skibsfører har ikke en saadan Lovsamling om Bord og kan ikke sætte sig ind i, hvad det skal betyde, og jeg tror, at man maa tage det praktiske Hensyn, at Folk ogsaa let bør kunne sætte sig ind i de Anordninger, som de skulle følge. Hvis den Vej overhoved skal følges, maa jeg anse det for absolut nødvendigt, at samtidig med at Loven ema-